

»Ne morem,« zopet zdihne deček, ker uho se je zopet navilo.

»Povej mi pa na uho.«

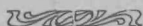
Teško se Francelj odloči. Nazadnje se vendar sklone k očetovemu ušesu in zašepeta s trepetajočim glasom: »Zato, da bi vi ne bili nikoli več pijani.«

Pripravljen je bil, da bodo oče še bolj navili uho, a ni bilo tako. Roka je izpustila uho, v očetovem očesu se je zablestela solza. Tolike ljubezni od Franceljna niso pričakovali.

»Pojdiva domov! Za danes ga imam dovolj,« so rekli. Izpili so, plačali in zapustili gostilno.

Francelj pa je potem vedno hvalil Boga, da se je vpisal med mlade junake. Oče niso bili nikoli več pijani; vedno so bili ž njim silno prijazni. Nič več se mu tudi ni bilo treba potikati okrog, ker je bilo doma najbolj prijetno.

Klemenčič.

Šola druga mati.

Šola druga mati
naših je otrok:
Ko gre prvič vanjo —
revež je ubog.
Ona srce revno
mu oplemeni,
z zlatimi zakladi
um obogati!

Maksimov.

Dopis.

Moje sanje.

Meni so umrle tri sestrice, Cirilka, Nadka in Marica, ki sem jih zelo ljubila. Vedno so mi bile v spominu, vedno sem mislila nanje. Neko noč se mi je sanjalo o njih to-le: Odpravim se na pot, da jih obiščem in vidim, kako se jim godi. Ko hodim nekaj časa, pridem do velike vode. Tam srečam starko, ki me vpraša, kam grem. Rečem ji: »Naprej.« Nevedoč, kam pridem, grem dalje. Pridem do velike, lepe hiše in hočem vstopiti, a pri vratih me ustavi